

1. Vooraf

Menigeen raakt min of meer geboeid als men lectuur onder ogen krijgt waarin sprake is van visionaire gebeurtenissen. Wel, zo'n boekje is ook het in de Bijbel opgenomen werkje van Zacharia, de profeet. De belangstellende lezer komt dienaangaande al lezende ruim aan zijn trekken. .

Het is doorspekt van typen, beelden, symbolen of begrippen van uiteenlopende voorstellingen, die allen stuk voor stuk godsopenbaringen blijken te zijn, zoals bijvoorbeeld te lezen valt van verschillende kanten oplopende wagenpaarden van diverse kleuren, smeden, smeden, de hogepriester Jozua dragende vuile klederen die vervangen moesten worden door een wit gewaad, van een door de lucht vliegende boekrol, maar ook een komen van een Man die des Heren tempel te Jeruzalem zal bouwen en het uitroeien van heidenen die Jeruzalem benauwd maken, etcetera.

Het mag wel bekend zijn dat een arend hoog in het zwerk vliegend, zijn domein, zijn jachtveld, zeer wijds kan overzien. Stijgt de arend op, dan vermag hij recht in de zon te kunnen zien, en tot grote hoogte vandaar opklimmend, neemt hij zelfs een kleine prooi op de grond waar en daarheen afdalende blijft hij het aldoor zien in afmetingen, alsof hij zijn prooi reeds tot zeer nabij genaderd is.

De auteur, H.M.van Bemmelen (1895-1986), mocht in de geest hoog opstijgende, tijden en eeuwen overziend en helderheid inzake de vele beelden in dit bijbelboek van Zacharia opgetekend tot leven brengen, alsmede begrijpbaar verklaren. Daarbij kon hij de diepliggende goddelijke betekenis van dit profetisch boek ontrafelen alsof zij in het heden of de naaste toekomst hun beslag verkrijgen en alzo de visionaire profetie van Zacharia ontsluiert.

Moge dit werkje aan de lezer gelijk arendsogen niet alleen helder licht en klaarheid op de profetieën van Zacharia, de profeet, geven, maar ook stof tot overdenking aan een ieder die het oprecht schriftgeloof in de eenentwintigste eeuw wil vasthouden.

Amsterdam. 2004 – H. van Bemmelen

2. Inleiding

De profeet Zacharia is een der laatste profeten van het Oude Verbond. Hij en Haggai waren tijdgenoten en beiden hebben het woord Gods gesproken, dat tot hoofdinhoud had, het oude Juda op te wekken en aan te vuren, Jeruzalem te herstellen en de tempel opnieuw te bouwen. Vanwege de vele afgoderijen en zonden tegen God en Zijn wet, door het oude volk Gods gepleegd, had de Here God toegelaten, dat de wereldheerser van die tijd met zijn legers optrok naar Jeruzalem, het innam, de tempel verwoestte en het volk deporteerde naar Babylon. In een korte samenvatting kunt u dit lezen in 2Kron.36:11-21. Voordat dit geschiedde, had de profeet Jeremia zulks reeds voorspeld en daarbij vermeld, dat het volk der Joden zeventig jaar als ballingen in Babylon zou moeten verblijven: (Jer.25:8-11) “Daarom zo zegt de Here der heirscharen: omdat gij Mijn woorden niet hebt gehoord, zie zo zal Ik zenden en nemen alle geslachten van het noorden, spreekt de Here, en Nebukadnezar, de koning van Babel, Mijn knecht, en zal ze brengen over dit land en over zijn inwoners en over al deze volken rondom en Ik zal ze verbannen en zal ze stellen tot een ontzetting en tot een aanfluiting en tot eeuwige woestheden. En Ik zal van hen doen vergaan de stem der vrolijkheid en de stem der vreugde, de stem des bruidegoms en de stem der bruid, het geluid der molens en het licht der lamp. En dit ganse land zal worden tot een woestheid, tot een ontzetting, en deze volken zullen de koning van Babel dienen zeventig jaar.”

En wie dit volk weder uit zijn verbanning zou verlossen en terugbrengen naar zijn land stond reeds beschreven in het boek Jesaja met de woorden: “De Here, Die van Kores zegt: Hij is Mijn herder en hij zal al Mijn welgevallen volbrengen, zeggende ook tot Jeruzalem: Word gegrond!” (Jes.44:28). Op welke wijze Kores (of Cyrus), de koning van het Medo-Perzische rijk dit ten uitvoer bracht wordt beschreven in Ezra 1.

Wij leven kennelijk aan het einde van het tijdperk der genadebedeling en willen hier een parallel trekken ten aanzien van de gebeurtenissen aan het einde van de Oude Bedeling met die aan het einde van de Nieuwe Bedeling of duidelijker, de overeenstemming, die er is bij de herbouw van de stoffelijke tempel met die van de geestelijke tempel, het herstel van het werk Gods in onze tijd.

Dat niemand hierbij mene, dat de zaak, die Zacharia vermeldt, een werk is, dat eenmaal is gebeurd en verder generlei betekenis voor ons kan hebben. Integendeel, het is zelfs zo, dat wanneer wij verschillende onderdelen tegenkomen in de visioenen, die Zacharia ontving, wij tot ontdekking komen, dat de vervulling daarvan onmogelijk in dagen van de opbouw van de stoffelijke tempel heeft plaatsgehad.

Wij zijn daarom tot de eindconclusie gekomen, dat de visioenen hun volle vervulling eerst verkregen in de herbouw van de geestelijke tempel. Vergeten wij hierbij dan ook niet, dat het Oude Verbond in alles nog type en schaduw was van hetgeen in het Nieuwe Verbond in wezen zou komen. En ook thans zeggen wij: de opbouw van de geestelijke tempel is in volle gang. De apostel Petrus schrijft in zijn algemene zendbrief aan de gemeenten: “zo wordt gij ook zelf als levende stenen *gebouwd tot een geestelijk huis*, tot een heilig priesterdom, om geestelijke offeranden op te offeren, die Gode aangenaam zijn door Jezus Christus” (1Petr.2:5), en de apostel Paulus zegt tot de gemeente te Efeze: (Ef.2:20-22) “zo zijt gij dan niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste hoeksteen, op welke het gehele gebouw, bekwamelijk samengevoegd zijnde, *opwast tot een heilige tempel* in de Here, op welke ook gij medegebouwd wordt tot een woonstede Gods in de Geest.”

De wederopbouw van het land Juda ging slecht. Wij hoorden in de hierboven genoemde profetie van Jeremia zeggen: “en dit ganse land zal worden tot woestheid.” Welnu, wij kunnen het ons goed indenken, dat een land, dat door de oorlog zwaar geteisterd is en daarna zeventig jaar zo goed als onbewoond was, de grootste krachtsinspanning vereiste om weer bewoonbaar gemaakt te worden. Daar kwam bij, dat de Samaritanen, die tijdens die zeventig jaren daarheen waren gebracht, nu trachtten de Joden op alle mogelijke manieren tegen te werken.

Vooraf het herstel van Jeruzalem en de bouw van de tempel stuitte op velerlei moeilijkheden. Hierdoor bleef dit werk dan ook lange tijd geheel stil liggen. Men had zich intussen min of meer met de gedachte verzoend, dat het nog niet des Heren tijd was en zo besteedde men meer zijn aandacht aan de bouw van eigen woning.

Toen sprak de Heer door Haggai, de profeet: (Haggai 1:2,4) “Dit volk zegt, de tijd is niet gekomen, de tijd, dat des Heren huis gebouwd worde. Is het voor ulieden wel de tijd dat gij woont in uw gewelf de huizen en zal dit huis woest zijn?” De Heer wilde, dat het werk van de herbouw van de tempel, het middelpunt van de Oudtestamentische Godsverering, met vlijtige hand zou aangepakt worden. De tempel immers was de plaats der ontmoeting van God en Zijn volk!

In Zach.1:2,3 spreekt Zacharia het woord des Heren tot Zijn volk en zegt: (Zach.1:2,3) “De Here is zeer vertoornd geweest tegen uw vaders. Daarom zeg tot hen: Alzo zegt de Heer der heerschen: Keert weder tot Mij, zo zal Ik weder tot ulieden keren, zegt de Here der heerschen.” De Heer met barmhartigheid vervuld, wilde opnieuw tot Zijn volk komen en richt nu Zijn uitnodigende roepstem tot hen, opdat zij tot Hem zouden wederkeren. Het is de liefdeshand des Heren, die Zich tot Zijn volk keert. En deze liefdeshand ontwaren we in de acht visioenen, die Zacharia in de nacht ontvangt. Door dit laatste zou men geneigd zijn te denken, dat het dromen waren, doch dat waren ze niet, zoals duidelijk blijkt uit hoofdstuk 4:1, maar visioenen, die immers met geopende ogen worden aanschouwd.